

Szívárvány

2014. OKTÓBER • XXXV. ÉVFOLYAM • 378. SZÁM

10.

SZÓCS MARGIT

A mese

Bűvös könyv a mese,
világ a kereke.
Kis mező, réz-erdő,
gyöngyöket pityergő.
Rejtőző napocska:
felhők közt bújócska.
Sugáron kötél tánc,
hajadban eszterlány.
Nyújtsd ki hát kezedet,
fogd ezt a kis eget,
s haragos felhőkből
rostáld a cseppeket.

Az én lovam kese,
Kezdődik a mese.
Három libagége,
Itt a mese vége.

Népi mondóka

MOLNÁR KRISZTINA rajza

DÖME ZSÚZSA

Meseutca

Meseutca nincsen messze,
nem kell hozzá GPS se,
közel van, mint az óvoda,
elmondom, hogyan jutsz oda.

Általmész az Üveghegyen,
átgázolsz a tengereken,
jobbra fordulsz, balra futsz,
előbb-utóbb odajutsz.

Útcahosszat szól a mese,
és nincsen vége sohasé,
csak a versemnek van vége,
itt a vége, fuss el véle.

LÁSZLÓ NOÉMI

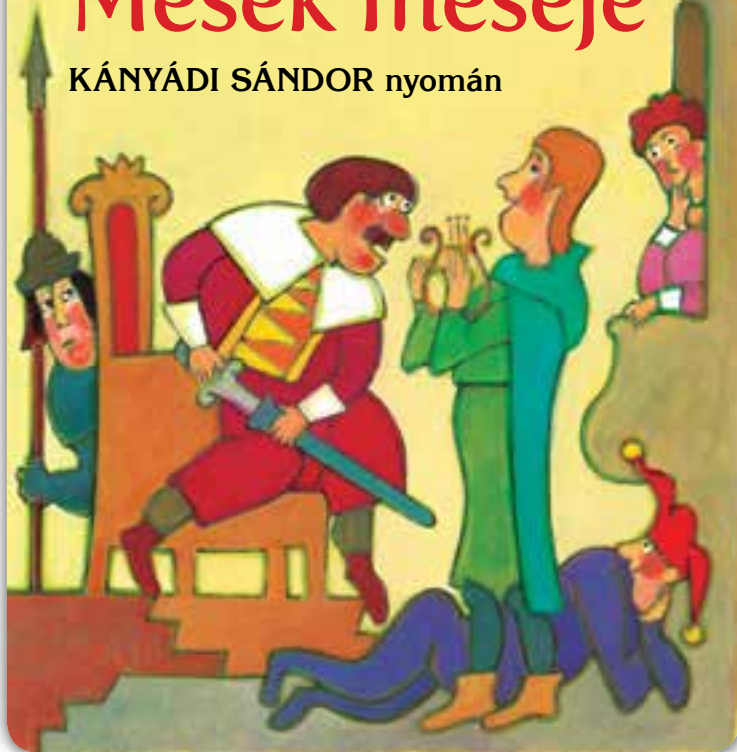
Kiszámláló

Van egy fekete cicám,
két bolondos muslicám,
három borzas tulipánom,
négy rózsaszín pelikánom,
öt tengerimalacom,
hat zord törpekakasom,
hét hólepte hegygerincem,
nyolc habókos zebrapintyem,
kilenc gyémántbogaram,
tíz flamingómadaram.

Jól mulatunk, remekül:
sosem vagyok egyedül.

Mesék meséje

KÁNYÁDI SÁNDOR nyomán

Volt egyszer egy király, aki nem szenvedhette a mesét. A mesemondókat meg éppenséggel ki nem állhatta. Legszívesebben elűzött vagy tömlöcbe vetett volna minden mesemondót, költőt, regóst és énekest. Még a mesemondók mesemondójának sem kegyelmezett. Fejét akarta vétetni, jobban mondva venni saját kezűleg, mert olyan mesét talált ki, hogy aki azt végighallgatta, mindjárt más ember lett belőle: a rosszból jó, a jóból még jobb; a gőgös szerénnyé, az irigy nagylelkűvé változott; a ha-

ragos megbékélt, a hazug attól kezdve csak igazat mondott, és így tovább. Egyedül a kegyetleneken nem tudott változtatni, mert azok sohasem hallgatták végig.

A király is – mondanom sem kell – a kegyetlenek közül való volt.

– No azért ezt a híreset már magam is meghallgatom – mondta, amikor elébe lökdösték a mesemondók mesemondóját –, s utána bizonyoságul, hogy a meséje engem meg nem indított, saját kezűleg csapom le a fejét. No, hadd hallom azt a mesét.

A fogoly megrázta láncait.

– Vetesd le. Láncokban nem mesélek.

– Nem-e?! – horkant föl, s kapott kardjához a király.

– Nem én! – nézett szembe vele a költők költője.

A király dohogva lökte vissza kardját a hüvelyébe, s intett, hogy szedjék le róla a vasat.

– Na, hadd halljuk most már a mesék meséjét. Vagy óhajtasz még valamit?

– Le szeretnék ülni.

– Ülni a király előtt! – horkantak föl most már a körülálló udvarbeliek is. – Micsoda vakmerőség!

– Hozzatok egy széket őurasága alá! – nyelte le mérgét a király.

– Üljetek le ti is mindannyian – intett a körülállók felé a költők költője. – A mesét csöndben kell hallgatni. Áhítattal, mert a mese a királyoknál is hatalmasabb. Örökké él.

– De te a halál fia vagy! – szökött föl trónjáról a király, aki tovább már nem nyelhetette mérgét.

Suhant is a kardja. Mindenki földön látta már a költő fejét. De abban a minutumban hatalmas fény csapott a palotába. Tűzszárnyú madár suhant be, s a költőt elkapta a király kardja előtt.

– Sohasem fogod megismerni a mesék meséjét. Soha! – hallották még a megrémült körülállók, akik haláluk napjáig se tudták bizonyossággal, hogy a madár vagy a költő mondta volna-e.

Dühösen lökte vissza kardját a király.

– Hozzatok előmbe mindazokat, akik már hallották a mesék meséjét. Hallani akarom! Csak azért is hallani fogom.

Szétszaladt az udvar, a porkolábok, még a kukták is mind a mesék meséjét ismerőket

keresték. Estére tele lett velük a palota pincéje, de egy sem akadt, aki elmondta volna a királynak is. Hiába dühöngött a király, hiába suhogott a kardja.

– Nem vagy méltó a végighallgatására. Nem érdemled – mondta sorra minden elővezetett.

A király sújtott-vágott volna, de a tűzmadár minden suhintásra megjelent, és elvitte a halálra szánt mesemondókat, sorra mind, amíg csak ki nem ürült a pince.

A királyt pedig megölte a mesék meséje utáni szomorúság.

És azóta minden mesemondó, költő, regös, énekes azért él-hal, teszi rá életét, hátha sikerülne kitalálnia, elmondania a mesék meséjét, amitől egyszerre jobbá-szebbé változna a világ s az emberek.

Micimackó, Malacka és a mesemondó verseny

MILNE meséjét továbbszötte SIGMOND JÚLIA

MALACKA: Szervusz, Micimackó. Miért rohansz úgy, mintha kergetnének?

MICIMACKÓ: Képzeld, Malacka! Vasárnap a tisztáson mesemondó verseny lesz.

MALACKA: Me-se-mon-dó ver-seny? Ilyet se hallottam még. Ki találta ki?

MICIMACKÓ: Kangamama.

MALACKA: Dehát Kangamama ezeregy mesét ismer!

MICIMACKÓ: Úgy látszik, valamivel kevesebbet. Hallottam, amikor Bagollyal beszélgetett...

MALACKA: Micimackó!!! Te... hallgatóztál???

MICIMACKÓ: Neeem... Csak éppen arrafelé jártam, és véletlenül meghallottam, hogy Kangamama tanácsot kért Bagolytól. Ugyanis Zsebibaba minden este új mesét kér, és Kangamamának lassan elfogy a mesekészlete. Erre Bagoly azt tanácsolta, szervezzen egy mesemondó versenyt, és újra megtelik a mesekamrája.

MALACKA: Kangamama a kamrában tartja a meséket?

MICIMACKÓ: Nem, nem, Malacka, ezt csak úgy képletesen mondta Bagoly. Nevezünk be mi is, Malacka! Törjük a fejünket, és találjunk ki egy érdekes mesét.

MALACKA: De miről szójon az a mese, hogy Zsebibaba számára érdekes legyen?

MICIMACKÓ: Ezért rohantam hozzád. Neked olyan nagyszerű ötleteid szoktak támadni. Most nincs valami jó ötleted?

MALACKA: Egyáltalán semmi ötletem sincs.

MICIMACKÓ: Hát akkor... gondolkozzunk!

MALACKA: Micimackó! Van egy ötletem.

MICIMACKÓ: Máris???

MALACKA: Várj egy kicsit. Nem mese-ötlet. Az az ötletem, hogy amíg gondolkozunk, együnk egy kis szilvaízes kenyeret.

MICIMACKÓ: Pompás ötlet, Malacka!

MESÉLŐ: Micimackó és Malacka jóízűen eszegették a szilvaízes kenyeret, és közben erősen törték a fejüket, miről is szójon a mese. Mondjanak mesét a csigákról, akik megrendezték a Nagy Őszi Gyorsasági Versenyt? A hatpettyes katicabogárról, aki elindult a nagyvilágba, hogy megkeresse az elveszített hetedik pettyét? Amire elfogyott a szilvaízes kenyér, elhátározta, hogy a szófogadatlan szentjánosbogárról mesélnek majd.

Gyerekek! Ti milyen mesét mondanátok Zsebibabának?

A csigaverseny – Malacka és Micimackó meséje

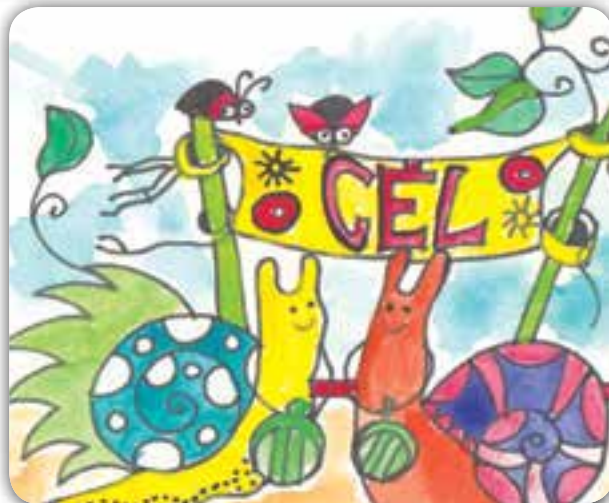
Volt egyszer két csiga: Csiszi és Csoszi. Együtt álltak rajthoz az őszi csigaversenyen.

Nagy kő állta útjukat. Csiszi megkerülte, Csoszi inkább felkapaszkodott rá. Nehezen ment a kőmászás, Csiszi már-már megelőzte Csoszit, ...

...ám a kő túloldalát egy levél takarta, s Csoszi gyorsan lecsúszott rajta.

Együtt értek célba. Mindketten megérdemelték az aranylevél díjat.

FORRÓ ÁGNES rajzai

Takács Renáta, Marosvásárhely

A ti Csipikétek

Magyari Orsolya, Gyulakuta

FODOR SÁNDOR

A legnagyobb varázsló

Reggel idejében ébredtek, és Csipike nem hagyott békét Kukucsinak, amíg ő is fel nem kelt.

– Egy-kettő, talpra, ebadtája, hogy a saját szemeddel lássad, nem vagyok kolontos!

– Hát mi vagy?

– Én megmondom, de egyelőre köztünk maradjon.

Kukucsi megígérte. Csipike a füléhez hajolt:

– A Szeretet apostola! És most siess, mert idejében a Tisztáson kell lennünk!

– Ahá, a bunyó!! – kapott észbe Kukucsi, és sietve feltápáskodott. Csipike gyorsan elvégezte hajnali teendőit, egy hoppra bekapták a reggelit, és elindultak a Tisztásra. Szarvasbika már fente az agancsát az egyik fenyőhöz.

– Jól van, jól van, ezt szeretem! – dörzsölte össze lapát mellső lábát Kukucsi.

– De én nem szeretem! – csattant fel Csipike, majd Szarvasbikára förmedt: – Mit mind sifiteled azt a gyönyörű agancsodat? Még elkopik, aztán nézheted! Én azt monda-

nám, jobban tennéd, ha most mindjárt elzengenéd a Szeretet dalát! Figyelem... – emelte fel a mutatóját. – Kezdjük!

– Szeressük egymást, gyerekek, mer’ a szív a legszebb kincs! – Szarvasbika hangja gyönyörű szépen zengett hegyen-völgyön át, betöltötte a Tisztást, az Erdőt, az egész világot.

Csipike boldogan hallgatta, Kukucsinak a szája is tátva maradt a csodálkozástól. De mielőtt összecsukhatta volna, a Tisztás széléről felhangzott a másik Szarvasbika hangja is:

– Ennél szebb szó, hogy szeretet, a nagy világon nincs!

– Győztem! Éljen! – kiáltotta Csipike.

– Győztél, Csipike – rikkantotta Kukucsi is. – Ilyet még álomban sem pipáltam! Te vagy a legnagyobb varázsló!

– Szeressük egymást, gyerekek! – bömbölte a két Szarvasbika és...

Nem lehet!

– Nézd, Csipike, a meccs!

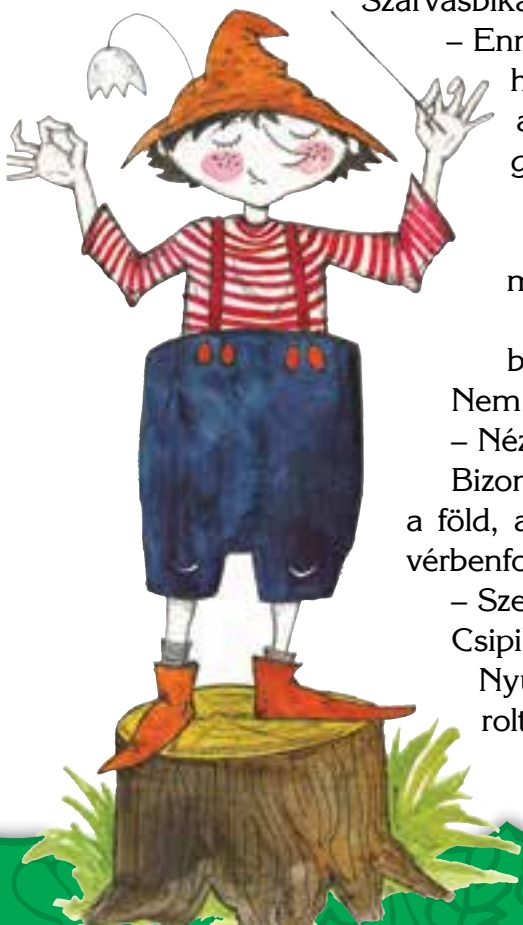
Bizony. A két Szarvasbika egymásnak rontott. Dübörgött alattuk a föld, aztán összecsattant a két rettentő agancs. És a Szarvasbikák vérbenforgó szemmel acsarogtak egymásra:

– Szeressük egymást, gyerekek!

Csipike megsemmisülten üldögélt az Óriásnagy Bükkfa tövében.

Nyúl és Madár letörten próbálta vigasztalni. Kukucsi lelkesen udvarolta körül:

– Tudod, mi vagy te, Csipike?

– Tudom: egy hitvány kolontos kis törpe!

– Nem igaz!! Nem igaz! Aki ilyet mond rólad, azt megeszem! – harciaskodott Kukucsi.

– Hát akkor ugyan bizony mi vagyok?

– Óriásinagy varázsló! A legnagyobb! Milyen gyönyörűen énekeltek a szarvasbikák!

– De egymásnak rontottak! Semmit se ér az egész... – pityergett Csipike.

– Nem igaz! Nem igaz! – lelkenedett Kukucsi. – Sokkal nagyobb dolog volt, mintha nem rontottak volna egymásnak, de nem is énekelnek!

– De mit ér?! Mit ér a szeretet, ha csak énekelnek róla? – kérdezte Csipike.

– Ne légy buta, Csipike – csendesedett el Kukucsi. – Hiszen szeretünk mi téged... Madár, Nyúl, Mókusék, Sünék, a Vadméhek... Hát nem ez a legfontosabb?

– Ha nem lennék ilyen kicsi, ők is hallgatnának rám! A nagyok! A verekedők!

– Az lehet, de kicsik vagyunk. És én azt mondanám neked, Csipike, jobban tennők, ha készülnénk a télre. Béleljük ki az odút, hordjunk össze falnivalót, mert még néhány hét, és kezdhethetjük a téli álmot. Aztán majd tavasszal új dolgokba kezdhetsz, mert te vagy a legnagyobb varázsló!

Már délután munkához fogtak. Csipikét némiképpen vigasztalta a Kukucsi lelkesedése – de megnyugodni nem tudott. Nagy-nagy fájdalom szállt az ő apró szívére: fáj neki, hogy olyan kicsi. Ez a sajgó, nagy-nagy fájdalom pedig, ha egyébbé nem, új mesévé édesedik. De ezt Csipike nem tudta. Nem tudta, hogy a legszebb mesék mindig a nagy-nagy fájdalomból születnek.

Csipike álma
nem valósult meg:
a természet bizony nem
a szeretet hona, de bölcs
egyensúly igazgatja.
Jelöld meg nyíllal:
ki kitől fél?

SIKÓ B. ESZTER

Öten

Öten laknak a faluban, köztük mégis örökös a huzavona. Elöl lakik Kurta Gyula, a faluja köpcös ura. Utána jön Karó János, kiben az illem hiányos. Csak mutogat össze-vissza, a körme se mindig tiszta. Sőt, a fülét is piszkálja! De ő a falu vadásza.

A falu közepe Hórihorgas Ede. Semmit nem tesz egész nap, rá rosszat mégsem szólnak. Mert ott, ahol a legtöbben

Készítsd el az ujjábokat,
és játszd el a mesét.

alacsonyak, örvendenek, ha közöttük magasabb is akad. Háza előtt elosonnak, senki sem nyargal.

– Pszt, csendesen, Ede most biztos éppen nyurgull! – suttogják.

Cifra Cecil, a szakács. Nevét arról kapta, hogy legalább egy gyűrű örökké van rajta. Megsüt-megfőz, amit lát, egy egész falut el-lát.

És ott van az ötödik, ki mindig kifelejtődik. Se nem vadász, se nem szakács, mestersége sincs neki, csak napjait tengeti, a hangszerét pengeti, vézna testét napfény-nél melengeti.

A mai nap összeül a falutanács, jön a vadász meg a szakács, s kissé késve ér oda Ede. S micsoda?! Ha jól látom, az ötödiket, Pistát is meghívták! Általában nélküle zajlik minden lakoma, s neki nem mondja senki: Gyere be, koma...

Szerre nyitják szájuk szóra, a legelső Kurta Gyula, kinek ez a mondandója:

– Az erdőben nincs elég vad, folyó halat többé nem ad, száraz makk csupán, ha akad... Ihol, ni, a bizonyíték, hogy maholnap éhen pusztulunk. Négynek is alig jut falat...

Megszólal most Karó János, rajta feszül hagyományos, paszományos mente:

– Mindenki tudja, hogy ízé. Hogy öööö... ez a hogyishíják, Pista a falunak vagyonát eleszi, elissza. Javaslom, hogy menjen innét, sose jöjjön vissza!

Cifra Cecil a gyűrűjét bőszen csavargatja, Pista iránti haragját nem is takargatja:

– Hogy várjátok el, hogy tele legyen a tál, ha ez a szerencsétlen folyton muzsikál?

– Köszönöm, de tévedés, én nem élek a főződön. Bogyókat gyűjtök s magvakat, s ami utánatok marad – szólal meg csendben Pista, de senki rá se hallgat.

Feláll Ede, a hórihorgas, üstöke borzas. Vészjóslóan morog, kezében fényes hórihorog:

– Pisszt, Pista, pisszt, rosszul jársz, ha még egyszer megnyikkansz!

Felbolydul a falutanács, kiabál mind a négy:

– Fölötted így ítélkezünk: azt akarjuk, holnaptól ne élj velünk!

– Megállj, megállj, falutanács, János, Cecil és Ede s te is, Gyula, a falu ura! Nem értem, miért nem szívlelhettek, de kérlek, el ne űzzetek! Senkinek útjában nem leszek, ennyit ígérhetek.

– Hogyha nem mész magadtól, segítünk dönteni – mondták vészjóslóan mind a négyen, és elkezdtek böködni.

Ekkor a kisfiú felkiáltott:

– Elég már, haszontalanok, elég!!! Ti öszszetartoztok örökre, nem húzhattok szét! Megértettétek? Na azért! Most mindenkinek lefekvés! – szólt rá az öt ujjára, és zsebrevágta kezét...

VESZPRÉMI EMŐKE

1, 2, 3

Az elsős kisfiú füzetében büszkén sorakoztak a számok: az 1-es sudár gólya, a 2-es karcsú hattyú, a 3-as repülő sirály. És, mert mindegyikük hiú volt, hamar össze is rúgták a port.

– Velem kezdődik minden, nélkülem ti sem lennétek. A legfontosabb vagyok!

Elsőnek lenni valamiben, nincs annál szebb dolog! – kérkedett az 1-es.

– Kecsebb az alakom, és ez még nem minden: több is vagyok nálad! Kétszer annyit érek, mint Te. Nézz csak szét a világban, minden

páros: a cipő, a kesztyű, a zokni. Az emberek is párosan élnek – így a 2-es.

A 3-as sem hagyta magát:

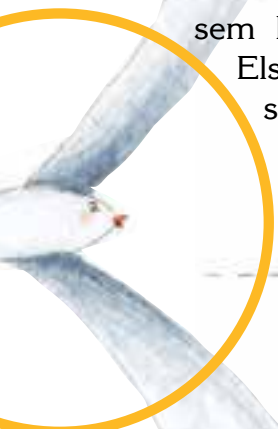
– Ketten talán értek annyit, mint én! Mindenki a többet hajhászsa. Nélkülem mesék sem lennének, azokban főszerepem van!

Így ment ez hónapokon át, folyton azt bizonygatta a három szám, hogy melyikük a fontosabb. Mígnem egy napon a kisfiú a következőt írta a füzetébe: 12, 23, 31.

Nagy zűrzavar támadt, hisz most már párosával szapulták egymást.

A hűtlen 1-es alig állt össze a 2-sel a 12-esben, rohant a 3-hoz a 13-asban.

A képmutató 2-es, ha a 12-esben szerepelt, a 3-ast gúnyolta, de amikor a 23-asban

feszített, az 1-est kacagta. A 3-as hol elől, hol hátul akart állni. A 31 lekicsinylően méregette a 23-at, mire a 2-es és 3-as helyet cserélt, s így már ők öltögették nyelvüket 32-esként a 31-esre.

Az összeadás felháborító volt, a kivonás megalázó – mindig volt miért marakodni. A négyzetháló hiába igyekezett rendet teremteni: a számok hol ide, hol oda húztak.

A kisiú mindebből mit sem sejtett. Az ő fejében rend és béke volt. Szerette a számtant, alig várta, hogy valami újat tanuljanak az iskolában.

Betelt a füzet, s az új füzet első lapjára ez került: 123, s vele együtt megérkezett a belátás, a megegyezés, az összetartozás is.

A számok megértették, hogy szükségük van egymásra, sőt többi társukra is ahhoz, hogy előbbre jussanak, sokasodjanak, a végtelen felé haladjanak.

Végezd el a műveleteket.
Szerinted mihez hasonlít a 4-es, az 5-ös számjegy?

$$1 + 1 =$$

$$4 - = 3$$

$$2 + = 3$$

$$+ 1 = 4$$

$$4 + 1 =$$

$$5 - 2 =$$

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Rejtélyes vers

Nem apukám, nem anyukám,
mégis mindent megtesz értem,
megetet és meg is itat,
helyettem is ő mos fogat,
s a leckéket mind ő írja,
kiszolgál, ameddig bírja,
gondolatom kitalálja,
sosem beszél, nincs is szája.

Öleli és simogatja
azokat, kit én szeretek,
szerencse, én irányítom
mindennap – a két kezemet.

TÓTH ÁGNES

Mit tett az őszi szél?

Jól sepert az őszi szél,
gyűlt ezer zsák falevél.
Felkapta a hátára,
s dobta postaládába.
Ó, te buta őszi szél,
nem is tudod, mit tettél:
elküldted a leveleket,
s nem címeztél egyet se meg.
Ismeretlen címzettnek
lesz majd oka panaszra,
meglátod, hogy valamennyit
visszaküldi tavaszra.

Melyik levelet kinek címezte az őszi szél? Képzeld és meséld el, vagy rajzold le, mi lehet a levélben.

BAK SÁRA rajzai

BALÁZS TIBOR

Félkalap

Hopp, megszökött
szembeszélben
fejemről az új
kalap,

ám, amilyen
neveletlen,
azt is mondhatnám:
fejetlen,
el se köszönt,
azt se mondta:
félkalap.

Színezd ki a rajzot.
Melyik fejrevalónak
mi a neve, és kinek
a fejről fújhatta le
az őszi szél?

SZILÁGYI TOSA KATALIN rajzai

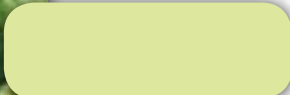
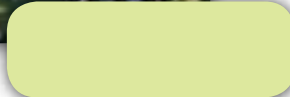
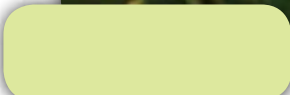
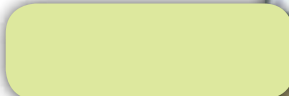
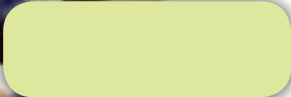
CSEH KATALIN

Egér-vágy

Szeretnék egy olyan sajtot,
amit még senki sem majszott,
szeretnék nagy dióbelet,
mi a tálkából kiesett,
szeretnék papírt rágcsálni,
macska-maszkot faricskálni,
szeretnék a kamrapolcon
befőttesüveget megmászni,
s meggyéből a meggyeket
szépen rendre kihalászni.

Mennyi finom őszi csemege! Írd alájuk a nevüket,
és rajzold tele a befőttes üvegeket azokkal a gyü-
mölcsökkel, amit anyuka is el szokott tenni télire.

BALAJTHY FERENC

Szederszedő dal

Érik a szeder,
Telik a veder –
Szedik a gyerekek.

Piros és csinos
Arcokat rajzol –
Eszik a gyerekek.

Fára ha mászna,
Madár vigyázna
Fiúra, a lányra.

Fekete szeder –
Gyermekkor édes
Kenyere, kalácsa.

A furulyavásár

Népmese

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl volt egy gazdag, büszke ember. Elküldte a két kisfiát a vásárba, hogy vegyenek maguknak egy-egy furulyát. Az ember tudta, hogy egy-egy furulyának az ára négy-öt forint, de a gyerekeknek adott nyolc-nyolc forintot, hogy jusson nyalánkságra is.

Ment a két fiú nagy büszkén, hogy nekik milyen sok pénzük van, mert bizony a szegényebbeknek csak egy vagy két forintjuk volt, vagy éppenséggel egy sem, csak mentek a vásárba nézelődni.

Mikor odaértek, kérdi a nagyobbik fiú a furulyaárus embert:

– Mit kér egy ilyen furulyáért?

Az ember gondolta, hogy többet kér, s aztán kicsit enged az árból. Öt forintot kért.

A fiú nézegette a furulyát, s azt kérdezte:

– Ideadja nyolcért?

Az ember nagyot nézett, de gyorsan rávágta:

– Hogyne adnám!

– Az öcsémnek is ad egyet nyolc forintért?

– Üsse kő, odaadom!

Odaadták a pénzt, megkapták a furulyákat, s így dicsekedtek a többi gyerekeknek:

– Lám, milyen jó vásárt kötöttünk, öt forintot kért, s mi lealkudtuk nyolcra!

A hír eljutott az apjukhoz is. Azontúl bezzeg nem hordta olyan fenn az orrát! Inkább le-sütötte a fejét, úgy szégyellte, hogy neki milyen buta fiai vannak.

A fiúk meg máig is élnek, ha meg nem haltak.

Gyűszű, Fésű, Hadd-el

Népmese

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, még az üveghegyeken is túl, ahol a kurta farkú malac túr, volt egyszer egy ember. Annak volt három fia. A legidősebbet Gyűszűnek, a középsőt Fésűnek, a legkisebbet Hadd-elnek hívták.

Mondja egyszer a szegény ember Gyűszűnek:

– Eredj, fiam, Gyűszű, menj el országot-világot látni, tanulj valamit.

Elment Gyűszű, oda volt egy álló esztendeig, bejárt országot-világot, sok mindent látott, de hogy mit látott, mit nem látott, arról én nem mesélek. Elég az hozzá, hogy egy esztendő múlva visszakerült az apja házához. Amikor Gyűszű hazajött, mondja az ember a középső fiának:

– No, édes fiam, Fésű, most már menj el te is, láss országot-világot, ne maradj hátrább a bátyádnál.

Elment Fésű is, bejárt országot-világot, jártában-keltében sok mindent látott. De hogy mit látott, mit nem látott, arról semmit sem mesélt, én sem mesélek nektek. Elég az hozzá, hogy egy esztendő múlva visszakerült, s akkor az ember mondta a legkisebb fiának, annak a... hogy is hívják, no... ejnye, nem jut eszembe a neve...

(Valaki a hallgatók közül közbeszól: Hadd-el!)

– No jó, hát akkor elhagyom.

MEZEY ILDIKÓ rajzai

DINOSZAURUSZOK

Írta Lángi Péter, rajzolta Kiss Ferenc

Miért szeretitek annyira a dinókat?

Azért, mert oly hatalmasak és titokzatosak? Azért, mert már csak néhány csontváz, megkövesedett óriás-tojás és lábnyom jelzi, hogy sok millió évvel ezelőtt itt döngött a föld behemót lépteik alatt?

A dinoszaurosok hüllők voltak: testük hidegben lehűlt, napon felmelegedett. Kicsinyeik tojásból keltek ki. Voltak köztük növényevők és ragadozók is. Már 65 millió éve hűlt helyük van a Földön, de azelőtt, 200 millió éven át ezek a hegynyi állatok népesítették be a szárazföldet, a vizeket, sőt a levegőt is.

Most pedig néhány hónapon át a Szivárvány oldalait népesítik be. Keresd meg: vajon van már ilyen a gyűjteményedben?

Sztegoszauros

Ő a sztegoszauros.

Füvet harap, bokrot nyúz.

Sose fázik, s melege sincs.

Miért? A hátára tekints!

Napelem a sok pikkelye,

fűt is, s ha kell, hűt is vele.

S mire jó a tüskés farka?

Hogy, ki bántja, orrba csapja.

Nevének jelentése: fedeles gyík.

Növényevő volt.

A jura korban élt. 9 méteres hosszával, 4 méternyi magasságával, 4,5 tonna súlyával az afrikai elefánthoz mérhető.

Dimorphodon

Ha bőrredős szárnyát
denevérek látnák,
azt hinnék, hogy ősi rokon
a repülő dimorphodon.

Ejtsd: dimorfodon. Nevét kétféle fogáról kapta:
4-5 agyarszerű és 30-40 tűhegyes fogával halakat,
rovarokat tépett szét. Ez a ragadozó a jura korban
élt, a dinók között aprócska volt, hossza egy, szét-
tárt szárnya másfél méter lehetett.

Neve magyarul megtévesztő gyík vagy álgyík.
Eredetileg brontosaurusnak, mennydörgő gyíknak hívták.
A jura és kréta korok őslénye. 20 méter hosszú, 30 tonnás
növényevő volt.

Apatosaurusz

Dön, dön, topp, topp,
dinó battyog.
Borzasztó nagy behemót,
nyaka hosszú, hasa lóg.

Dön, dön, topp, topp,
húshegy battyog,
alig bírja el a föld.
Az étvágya? Vele nőtt.

Dön, dön, topp, topp,
battyog, slattyog.
Éppen most reggelizett,
s három erdőt megevett.

Dön, dön, topp, topp,
cimmeg-cammog.
Farka súlyos, csíkot húz
az apatosaurusz.

Ügyesedjünk

Az októberi fák színei mindenkit elvarázsolnak. Lássuk, hogyan örökítettétek meg látványukat.

- A székelykeresztúri Napsugár Napköziotthon Gyöngyvirág csoportjában **Csáky Rozália** és **Feleki Edit** óvó néni apróságai kacs-karingós faágakra ragasztották a mintalyukasztóval kivágott színes leveleket.

- Nagy Lenke ivói és Károly Veronika csikmenasági osztálya krepp-papírral bevont kartonfát díszített ugyanilyen levelekkel. A lapra ragasztott kollázs-fát mozaik-szerű papírfaricskával varázsták ősziessre.

- Szellő-tündér feje vastag kartonkorong, ruháját zölddel alapozták, majd színes festékbe mártott levelekkel pecsételték tele **Antal Kinga** tanítványai a **gyergyószentmiklósi Fogarasy Mihály Iskolában**.

● **Csedő Magdolna** csíkszentgyörgyi osztálya fehér lapra rajzolta, kivágta, majd piros kartonra ragasztotta az őszi fa törzsét, lombját. A hatás titka: ahány levél, annyi szín és annyi mintázat.

● Kollázs-technikával készült **Nagy Beáta** tanító néni kisdiákjainak őszi leveleken kuksoló békája. Breki a **zilahi M. Eminescu** Iskolában látta meg az őszi napviágot.

● Legegyszerűbb fa-alakú pecsétnyomó a kezéd, legügyesebb ecset az ujjad – tanította csoportjának **Egyed Mária** erdőfülei óvó néni. Pitty-pötty, és kész is volt a dúsan termő almafa.

● A szamosújvári Sünike Óvoda Katica csoportjának közösen készített őszi fájára is ujjacskáikkal festettek leveleket **Fodor Emőke** kis katicabogarai.

● A szülőket is bevonták az őszi kézimunkák megalkotásába a **csíkszentmihályi Babszem Jankó** Napköziben. A remekművekből pedig kiállítást rendeztek – számolt be az egész közösség nevében **Szabó Jolán** óvónő.

Szárnybontó

Kint a mezőn süt a nap,
Csipognak a madarak.

– Pityókát lop az egér –
Kiabálja Elemér.

Balla Bernadett,
Gyergyóújfalu

Bárcsak lenne kiskutyám,
Aranyos kis kabalám.
Mindig vele játszanék,
Nem kellene számítógép.

Váncsa Csanád Levente,
Sepsiszentgyörgy

A mókus egyszer elment a medvéhez:
– Meg szeretném adni neked azt a mo-
gyorót, amit kölcsönkértem tőled.

– Hű, de nagy ez a mogyoró! – csodálko-
zott a medve. – Hol szedted, mókus koma?

– Gyere, megmutatom – szólt a mókus. – Mióta
gyűjtesz te mogyorót, medve koma?

– Amióta a barátom vagy. Ha majd újra megszo-
rulsz, legyen, amit kölcsönadjak neked.

Együtt ment a két jó barát mogyorót gyűjteni.

Aki nem nem hiszi, járjon utána.

Boros Ivett, Csíkszentdomokos

Lufi, lufi, hova száll?
A szél merre fújdogál?
Elfújja messzire,
A világ végére.

Kozma Edina Rolánd,
Gyergyószentmiklós

Balogh Gabriella,
Margitta

Katona Krisztina,
Szamosújvár

Dósa Izabella, Petrilla

Ferenc-Csíki Kriszta,
Gyergyószentmiklós

Sárgulnak a levelek,
Járkálnak az emberek.
Lombhullató faágak,
Mégis eszek almákat.

Erdős Zsófia, Nagyszalonta

Szőlőünnep kedves nekünk,
Mindannyian összegyűltünk.
Hoztunk szőlőt, rengeteget,
Ollót, vesszőt, leveleket,
S növelte az örömünk,
Hogy koszorút készítettünk.

Szakács Aranka
osztálya a marosvásárhelyi
Al. I. Cuza Iskolából

Molnár Gyöngyvér,
Hidegség

A tekerőpataki CÓKMÓK
című iskolaújságból:

Ősszel a táj piros, sárga,
Százféle színt ölt magára,
Zörgő levél hull a fákról,
S újra itt az első vándor.

Őszi erdő ragyogó,
Levélszőnyeg pompázó,
Festeni sem lehet szebbet,
Gyönyörű vagy, oh, természet.

Miklós Apolka

Az őszi szél fújdogál,
A mókus is fázik már.
Szőlőszedés, aratás,
Az ősz nagyon jó társ.
Szélcsattogás, lombhullás,
Őszi tájkép, ragyogás.

Benedek Csenge

Itt van az ősz, itt van újra,
most megyünk iskolába,
táskát a hátunkra szépen,
mert megyünk iskolába.

Sólyom Imre

Czikó Kamilla,
Csíkszentgyörgy

Csipike postája

● Kiállított őszi kézimunkáik között mosolyognak vidám és szorgos Szivárvány-barátaink, **Gál-Máté Éva** és **Komáromi Tünde** kis óvodásai a **tordai Jósika Miklós Líceum Óvodájában**.

● Azt tapasztaltam, hogy otthon kevés szülő olvassa, forgatja a Szivárványt gyermekével. Ezért közös tevékenységet szerveztünk, amikor az édesanyák és gyermekek együtt vágták ki a Szivárvány kézimunkáit. Ezeket a napokat Anya-napoknak neveztük. Köszönet érte!

Mihály Zsuzsánna Juliánna óvó néni
a szentgyházi 3-as Óvodából

Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd
a gyűjtőlapra!

	2	

E lapszám támogatói:

● **Molnár Erika tanítónő** kisdiákjai a marosvásárhelyi 7-es Iskolában minden évszakot szeretnek. Ünnepejükön versben, énekben idézték fel szépségüket.

● Az *Őszi forgatag* című rendezvényt a nyárádszeredai tanítók közössége szervezte. **Trufán Ildikó és Marton Irén tanító néni** csemetéi *A libapásztorlány lakodalma* című jelenetet mutatták be nagy sikerrel.

● El tetszett küldeni a levelet a szerkesztőségbe? – faggatták lépten-nyomon **Vincefi Hajnalt szentgericei kisdiákjai**. És a tanító néni boldogan teljesítette kérésüket.

Címlap:
Nagy Lenke ivói
és Nagy Beáta
zilahi kisdiákjainak
kézimunkái

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja.

Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI.
Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622.
Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Rajz-üzenet

Csiki Csengelle,
Sepsiszentgyörgy

Márkus Péter
Csongor, Kaplony

Siklódi Pálfi Barbara,
Marosvásárhely

Gergely Albert,
Kolozsvár

Pop Csenge Natália,
Szilágysomlyó

9 771221 776005 14 378

Ára 3 LEJ, 400 FT